

Kapitola I.

(Ne)příjemné bdění, láskyplné snění

Zrovna jsem uvažoval, jak navrhnout Marii, abychom šli někam, kde budeme sami. Nemyslel jsem poslední řadu v kině, ani zastrčenou lavičku v parku, kterou si v nejméně vhodném okamžiku přijde očichat zatoulaný pes. Myslel jsem sami za zamčenými dveřmi, sami pod jednou příkrývkou. Já s Marií a Marie pro mě. Nechal jsem se inspirovat epizodami z romantických filmů, byly nepoužitelné, i když na plátně vypadaly skvěle. K uskutečnění bych potřeboval prezidentské apartmá v Hiltonu, soukromou pláž v Karibiku nebo aspoň bazén s tlumeně světélkující vodou, ale nic z toho jsem neměl a všechno ostatní mi připadalo laciné, nehodné Marie, nedůstojné mé lásky.

„Máš stan?“ zeptala se v okamžiku, kdy mi došly nápady. „Jestli ne, tak já nějaký obstarám...“

Překvapilo mě, jak málo ji znám, což by mi zřejmě až tak nevadilo, nemít tušení, že ona mě má naopak dokonale přečteného.

„Jistěže mám stan,“ zalhal jsem.

„Fajn. V sobotu si zajedeme na výlet.“

„Spolu? Na noc?!“

„A co, máš s tím problém?“

„Ne, jen jsem to nečekal... Promiň, ale víš určitě, že to chceš?“

Foukla mi zlehounka do ucha, ucítil jsem zašimrání, naježily se mi chloupky a ve spáncích mi tepala krev.

„Máš bujnou fantazii,“ špitla pobaveně, „budu se tvářit, jakože nechápu... Nemravo!“

Byl horký letní den, k zalknutí dusný, což mohl být důvod, proč jsem se v té chvíli přílišně zpotil. Slunce rozpalovalo dlažbu a odráželo se v nablýskaných výkladních skříních, jedna z těch vzdálenějších nabízela nejrůznější sportovní potřeby, skateboardy a kolečkové brusle, ale i spacáky, ruksaky a stany, zaostřil jsem pohled, ale obchod byl příliš daleko, přečetl jsem jen slogan NÁKUPY ZA PŘIJATELNÉ CENY, což neřešilo dilema, jestli bude cena stanu přijatelná i pro mě.

„Zavolej Karlovi,“ navrhla zničehonic Marie, „namluv mu, že jedeš o víkendu čistit remízky. Je skrblík, ale na tohle ti stan určitě půjčí.“

Karel byl náš společný známý, turista a horlivý ochránce přírody, uměl zuby otevřít pivo a rozdělat bez sirek oheň, jíst maso v jakékoliv úpravě mu připadalo nezdravé, nechutné a nemorální. V zimě málem umrzl, připoutal se v parku ke staré lípě, aby vlastním tělem zabránil jejímu poražení, a prokřehl tak, že se už nedokázal sám rozvázat. Vyslýchala ho policie, byl v blázinci a psaly o něm noviny.

„Jo, Karel je tutovka,“ hlesl jsem ohromeně, „taky na něj sázím. Zrovna mě napadlo, že bych ho měl navštívit...“

„Vážně? Tak super!“

Spiklenecky mrkla, jakože jsme naladěni na stejnou frekvenci, jenže pokud vím, společná vnuknutí mívají jen dvojčata, a to siamská, tak to aspoň hlásal kdosi v televizi. Byť by se mi líbilo rezonovat s Marií v tantrickém souznění, nahlodávala mě pochybnost, zda bychom to dokázali i bez incestu.

„Tohle je dost divný,“ mumlal jsem zaraženě, „já na srdci, ty na jazyku. Jak to děláš, čteš mi myšlenky?“

Chvíli do mě jen mlčky vpíjela pohled a potutelně se uculovala.

„A co, normálka,“ pokrčila rameny, „tak aspoň vím, oč ti jde! Kdybych čekala, až se vymáčkneš, budeme už dávno v důchodu...“

Zrudl jsem studem, zjištění, že sdílí i mé nejintimnější tuž-

by, bylo vskutku frustrující, ale nešokovalo mě tak jako bulvární bezostyšnost, s níž se k tomu přiznala. Zvažoval jsem, co za tím vězí, kde bere tu jasnozřivost, a hlavně drzost, aby si ve mně jen tak listovala, ale neměl jsem s čím srovnávat, nic podobného, co by mě uráželo i fascinovalo zároveň, se mi ještě nestalo.

„Copak, ulítly ti včely?“ cvrnkla mě do nosu. „Jestli řešíš, kde vzít spacák, tak já bych jeden měla... a bude stačit pro oba!“

Luskla prsty, jakože heuréka, ale já to tak neviděl. Romantické okouzlení, všechny ty bujné a rozkošně bolavé představy, při nichž mi Marie připadala nedosažitelná jako jablko na stromě v sousedově zahradě, rázem vyprchalo, nebylo už třeba vyšplhat na Čomolungmu ani zabít soka, strávit s Marií noc, což jsem si z duše přál, ale neodvažoval se to vyslovit nahlas, bylo najednou až odpudivě snadné.

„Senzace,“ vzdychl jsem, „teď už jenom zjistit, jestli nechrápeš...“

„Cože? Za to budeš pykat!“

Kousla mě do ramene, až to opravdu zabořilo, ale neucukl jsem, bylo to zanedbatelné v porovnání s rozčarováním, s nímž jsem se v té chvíli potýkal. Náměstí potemnělo, slunce zastínil mrak ve tvaru bizarně zdeformovaného srdce, ustrnul jsem a zíral zadumaně vzhůru. Myšlenka, která mě ještě před hodinou omračovala svou odvážností, byla najednou samozřejmá a všední.

Vyspím se s Marií.

Jeli jsme vlakem, takovou dýchavičnou lokálkou, kterou na této trati nechali možná z piety, ale spíš jako turistickou atrakci. Marie z ní byla každopádně happy, pobíhala po vagonu s dřevěnými lavicemi, nadšeně povykovala a všechno si bez skrupulí osahávala. Obtěžovala tím lidi, kteří k rekreantům evidentně nepatřili, měli ošumělé brašny na svačiny, noviny a karty, kterými si krátili dlouhou chvíli, bylo na nich vidět, že tato lokálka je pro ně spíš nutné zlo, mrzuté spojení s každodenní prací. Snažil jsem se Marii umravnit, ale nedala se, naopak ještě víc přitvrdila, měl

jsem dojem, že vyvádí schválně, mně na zlost. Možná zjišťovala, co jsem jí schopen tolerovat, jak moc ji miluji, ale pak mě napadlo, že nejspíš nic nepředstírá, chovala se jako cvok, protože taková i byla. V okamžiku, kdy jsme měli vystoupit, odcupitala s průvodčím do vedlejšího vagonu, a když se vrátila, měla na hlavě železničářskou čepici s nalomeným kšiltem a odpornými skvrnami od zaschlého potu.

„Dal mi ji jen tak, za hubičku!“ oznámila hrdě.

Zalupal jsem po dechu, šokovalo mě, že za něco takového rozdává polibky.

„Bezva, gratuluju,“ utrousil jsem jízlivě, „kvůli tobě jsme přejeli. Budeme se muset vracet nejmíň pět kiláků...“

„Tak ať,“ odbrkla, „aspoň si provětráme mozečky!“ Jediným trhnutím otevřela okno, vítr jí natupíroval dikobrazí účes a serval jí z hlavy tu ajznbouňackou parádu, vystřelil ji do výšky a pleskl s ní někam mezi klasy zrající pšenice. „Je fuč,“ jásala, „ulítla do polí!“

Vzpomněl jsem si, jak mě potrápila, kolik úsilí jsem musel vynaložit, abych ji mohl poprvé políbit, a ranilo mě, že teď, kdy přišla o věc, za kterou zaplatila stejnou intimní měnou, není ani trochu zklamaná.

„Počkej, tobě to fakt nevadí?“ zeptal jsem se zhrzeně.

Sotva na mě pohlédla.

„Ne. A mělo by?“

Vítr z ní škubal násilnicky halenku, přijímala to s blaženým úsměvem a smyslně pootevřenými ústy, a právě ta smyslnost, pouštěná ležérně po větru, mě ze všeho nejvíc dráždila.

„Jistěže mělo,“ vybuchl jsem, „dyť ses kvůli té kšiltovce miliskovala s upoceným nádražákem!“

Prohrábla si prsty vlasy, zježené do stovek bodlinek, a když pak na mě pohlédla, vystřelovala bodlinky i z očí.

„Jsi nechutný,“ ušklíbla se, „měl by ses omluvit!“

„Proč? Nemám za co!“

„Když myslíš...“

„Myslím!“

Prověsila uraženě koutky úst a pozorovala mlčky ubíhající krajinu, doufal jsem, že zpytuje svědomí, ale to v ní jen zvolna klíčilo podezření.

„Bože, ty žárlíš,“ zhrozila se, „něco s tím dělej... dej se léčit!“

Řekla to způsobem, jako kdyby mluvila o pohlavní nemoci, čímž mě totálně rozhodila. Cuklo mi ve víčku, a to jsem si jist, že se v naší rodině tik nevyskytuje.

„Cože? Já že žárlím?“ zpanikařil jsem. „Ani náhodou!“

S despektem se odvrátila, a dala mi tak najevo, že se mnou už na toto téma nehodlá diskutovat.

Popravdě jsem netušil, jak moc - a zda vůbec - dokážu žárlit, doposud mě nenapadlo, abych nad tím hloubal. Měl jsem o žárlivosti jen nejasnou představu, která byla z nějakého důvodu hanlivá. Nežárlím, a nikdy ani nebudu, líbat Marii je až nestoudně snadné, což není žárlivost, ale fakt!

Vystoupili jsme na malém, zpuštěném nádrazí, stál tu domek se zaprášenými okny a oprýskanou, plísní prokvetlou fasádou. Na škvárou vysypaném plácku se tetelilo pár rezavých slepic a v zaplevelené zahrádce opodál štěkal do ochraptění pes. Hrbil jsem se pod ruksakem, napěchovaným stanem a velkým péřovým spacákem, což bych ještě jakžtakž zvládl, nemít k tomu v každé ruce igelitku s ručníky, plavkami, mikinami, tepláky, teniskami, konzervami, krémy a kdovíčím ještě.

„Haló, služba!“ zvolal jsem teatrálně. „Hamal, kuli, šerpa... nic?!“

Vyplašil jsem slepice, rochníci se v prachu, ale nerozutekly se, jen mě teď ze svých hnízdeček bedlivě sledovaly.

„Co vy, pipinky,“ zeptal jsem se bodře, „sháním bagážistu, nechcete si přivydělat?“

Sotva jsem to vyslovil, rychle se zvedly a s hysterickým křákaním prchaly pryč.

„Nu což, nedá se nic dělat,“ pokrčil jsem rezignovaně ra-

meny, „musím si vystačit s jedním žárlivým oslem...“ Ztrápeně jsem si povzdechl, ať Marie vidí, jak moc mě tou svou invektivou ranila.

„Přestaň se předvádět,“ napomenula mě, „nedělej kolečka a řekni rovnou, že to nezvládneš... Pomůžu ti, chceš?“

„V žádném případě! Ty máš čáry, já zas svaly! Krásko, džen-tlmeni ještě nevyměřeli... Radši risknu kýlu než ztratit glanc!“

Vypjal jsem hrud, ať dám své etudě pompézní tečku, a jak jsem se při tom zhluboka nadechl, protáhl mi plíce vzduch, čpící dehtem z vyhřátých pražců, a myslel jsem, že zkolabuju.

„Vypadáš schváceně,“ uculovala se Marie, „ještě ses moc nepředvedl, a už se hroutíš. Brzdi, já přece vím, že jsi chlapák. Mně to dokazovat nemusíš...“

„Nic nedokazuju! Na rozdíl od tebe jednám na rovinu! Nepředstírám, já takový doopravdy jsem!“

„Aha, to je ovšem jiná!“ vyprskla škodolibě. „Tak jo, oslíku, půjdeš sám, nebo ti mám dát před čumáček mrkvičku?“

„Nenech se vysmát! Tažné zvíře z čeledi Homo sapiens zeleninou neoblbněš. Jestli chceš prospět, kráčeji přede mnou a vrt' svůdně zadečkem...“

„Cože?! Tůdle, chlípničku!“

Energicky vykročila, schválně dupala, jako kdyby vyšlapávala dětské hroby, ale dlouho to nevydržela, po pár krocích změnila taktiku, přestala revoltovat a najednou až úzkostlivě dbala, ať je její chůze naprosto dokonalá. Kladla elegantně nohu přes nohu, lehce se pohupovala a vlnila koketně boky, chtěla být sexy, a řekl bych, že fest. Bral jsem to od ní jako omluvu, pokání za flirt s vilným konduktérem, a dojatě jsem si to užíval.

„Mňam, to je papáníčko,“ pochvaloval jsem si, „lepší než doping... učiněná droga!“

Zvedla ruce nad hlavu, párkrát tleskla a zapružila pánví v rytmu samby.

„Tak to mě těší,“ přivřela frivolně oči, „už jsem se bála, že meleš z posledního, a ty zatím hekáš blahem... ó, jak perverzní!“

Docvaklo mi, že si ze mě utahuje, manipuluje mnou jako s tím upoceným nádražákem, a zhroutil se mi ve vteřině svět.

„Nějak bledneš,“ znejistěla, „je chvályhodné, že džentlmeni ještě nevymřeli, ale mám obavy, aby jich s tvým nasazením nebylo brzo o jednoho míň... Vážně nechceš, abych ti pomohla?“

Píchlo mě u srdce a do lýtka jsem dostal křeč.

„Neměj péči,“ chroptěl jsem, „mám tuhý kořínek. Osla mého formátu hned tak něco neporazí.“

„Jak chceš, ale bacha, víckrát ti už pomoc nenabídnu... budeš muset poprosit!“

„Pche, až naprší a uschne!“

„Uvidíme...“

„Nikdy!“

Pozérství nebylo namístě, těch pět kilometrů nás opravdu čekalo, neušli jsme ještě ani polovinu, a už mě vskutku nahlo-
dávala myšlenka, jak se ctí požádat, aby mi přece jen pomohla. Nic kulantního mě nenapadalo, tak jsem aspoň demonstrativně lapal po dechu, ať ji trkne, že potím krev a NĚCO s tím udělá, ale zůstávala netečná, nezdálo se, že by v ní má exhibice vzbu-
zovala soucit. Utrhla chrpu, rostoucí při silnici, zastrčila si ji do výstřihu a začala si prozpěvovat stupidní tramskou odrhovač-
ku, podotýkám, že falešně, ale to se dalo přetrpět, iritující byl hlavně text.

„Tak do toho šlápní, ať vidíš kousek světa,“ hulákala, až z trávy vylétaly koroptve, „vzít do dlaně dálku zase jednou zkus, telegrafní dráty hrajou ti už léta to nekonečně dlouhý monotón-
ní blues...“

Trestala mě, budiž, sám jsem si naběhl, ale nikdy bych ne-
čekal, že se v tom bude až tak vyžívat, dostala se do varu, roze-
vřela náruč, jako kdyby objímala celý svět, a dávala mi s gustem zabrat.

„Kroť se, plašíš zvěř!“ štěkl jsem vyčítavě. „Příroda je ráj, ne očištěc. To tvoje skřehotání je jako pesticid... uslyší tě hajný a napaří nám pokutu!“

Čekal jsem, že vypění, a o to mi šlo, měl bych tak jistotu, že jsem řal do živého, ale přijala to s klidem, místo abych ji uzemnil, spokojeně se usmívala.

„Poslyš, vtipálku,“ utrousila pobaveně, „co to na mě zkoušíš?“

„Nic. Pravdu!“

„Ale kuš! Já mám spíš dojem, že se chceš hádat...“

„S tebou? Blbost! Tak hluboko bych nekles!“

Chtěl jsem dodat, že se nehádám, ale diskutuju, k čemuž ovšem potřebuju rovnocenného oponenta, a to ona, bohužel, není, ale než jsem se vymáčkl, zastoupila mi cestu, štouchla do mě ukazovákem a povystrčila útočně bradu.

„Dej si pohov,“ sykla, „na mně si záhu nezchladíš... radši popros!“

„Cože? Proč? Jsem v pohodě!“

Privřela jedno oko, jako kdyby mířila, sjela mě kritickým pohledem a pochybovačně se ušklíbla.

„Jo, to vidím... učiněný milius!“

Rozpřáhla ruce, mávla jimi, až se zdálo, že hodlá vzlétnout, a zatočila se rozverně na patě.

„Jestli nepoprosíš, budu tančit!“

„Do toho, Salome,“ zatnul jsem zuby, „dělej, co ti sluší... tanči!“

Srazila podpatky a rázně mi zasalutovala.

„Rozkaz, veličenstvo! Je libo valčíček, nebo radši kankán?“

„Třeba i verbuňk. Hlavně se vrť!“

Vřískla, jako by ji někdo štípl do zadku, vykopla prostopášeně nohou a v tempu kvapíku skotačila bezuzdně prostředkem silnice. Rychle se mi vzdalovala, brzy jsme vypadali jako dva cizí lidé, až jsem sám zapochyboval, jestli k sobě vůbec patříme. Na kůži mě svédila propocená košile, klopýtal jsem vyčerpáním a polykal prach z asfaltové okresky s množstvím prasklin a výtluků, kterými už tu a tam prorůstala tráva, ulevoval jsem si nadávkami a proklínal celý svět, do něhož patřila i Marie. Nebýt

pokrytectví, praštil bych vším, co mi připomínalo zemskou přitažlivost, odfrkl si „Ty mi za to nestojíš, holubičko“ a rozvalil se do stínu některé z letitých, parazity a vichry zubožených jabloní, vegetujících divoce podél silnice. Nic z toho jsem neudělal, nikoliv však z důvodu milostného poblouznění, pro které bych dokázal i hory přenášet, ale tvrdošíjnosti a vzdoru k sobě samému. Vlekl jsem se zarputile dál, protože si nikdo nezasloužil vidět, jak vysílením padnu, a nešlo tedy o lásku, nýbrž ješitnost, pro niž jsem se tak sveřepě obětoval.

Marie zvažněla, přestala se předvádět a cupitala spořádaně po mém boku, občas mě nenápadně prolustrovala pohledem, jako kdyby zvažovala, co se mnou, až zkolabuju, jestli má volat sanitku, nebo radši rovnou funebráky. Tvářila se ustaraně, ale v očích měla obdiv, dmula se pýchou, takže nejspíš usoudila, že harakiri, kterého byla svědkem, je pácháno kvůli ní. Lichotilo mi, co si myslí, a nebyl jsem dost čestný, abych jí to vyvracel.

Odbočili jsme ze silnice a šli zkratkou po polní pěšině, navrhla to Marie, a já přikývl, byl jsem sice přesvědčený, že dojdeme leda tak k zdejšímu kravínu, ale neměl jsem už sílu, abych se s ní přel. Šoural jsem se mlčky v jejích šlépějích, chodidla mě páčila, jako kdybych naboso proběhl strništěm, každý krok mi činil utrpení, ale nedeptat mě představa, že první noc s Marií strávím někde na hnojišti, dokázal bych s tím ještě bojovat. Takhle jsem ovšem rychle ochaboval, šířal se otázkou „Quo vadis?“, ale buďto byla Marie doopravdy vědma, nebo tuhle zkratku znala už z dřívějšíka, a jen mi to - čertví proč - zatajila, stezka nás vskutku po pár stech metrech přivedla k břehům přehradní nádrže, na louku, posetou stany a kempinkovými přívěsy. Odevsad k nám doléhaly smích a bezstarostné tlachání, byla tu hlava na hlavě čili děs, jindy bych odtud otráveně vycouval, ale teď jsem pookřál, jako kdybych dostal dávku adrenalinu, a chvátal tomu mumraji nadšeně v ústrety. Z posledních sil jsem se dal do běhu, bičován vidinou brzkého cíle, vůlí Feidippidése, která mi, byť nejsem Řek, nějakým zázrakem uvízla v genech.

Upustil jsem igelitky, setřásl z ramen ruksak a svalil se naznak do trávy, s rukama rozpaženýma jako na kříži jsem zíral schváceně do nebe a připadalo mi, že levituji, tak sugestivní byl pocit lehkosti, který jsem v té chvíli zažíval. Blankytnou výšinou přímo nad mou hlavou plul osamělý mrak, kupovitý, purpurově světélkující nimbus, připomínající laskavé boží oko. Viděl jsem v tom znamení, vzkaz prozřetelnosti, že jsem v téhle zkoušce se ctí obstál a teď už mě jen čeká zasloužená odměna. Zvedl jsem se na lokty, abych zjistil, co na to říká Marie, zda se na mě aspoň láskyplně pousměje, ale byla pryč, beze slova se vytratila, mírnix týrnix někam odkráčela, ačkoliv mi logicky měla stát po boku. Šokovalo mě, jak je bezohledná, nečekal jsem od ní kdovíjaký vděk, ale totální nezájem taky ne, to kvůli ní jsem podnikl tuhle strastiplnou pouť, tak co ode mě, hergot, ještě chce?! Rozhlížel jsem se nevěřícně po okolí, pátral ve tvářích stovek lidí, kteří tu v plavkách hráli odbíjenou, cpali se hamburgery a popíjeli z plastových kelímků pivo, ale v žádné z nich jsem s Marií nenalézal shodu. Pokud tu není ona, byl jsem tu zbytečný i já, roztrpčení vystřídala úzkost, a tu zas hned hysterie, rozbolel mě žaludek a ve spáncích mi tepala krev. Napadlo mě, že neodešla dobrovolně, třeba ji někdo odvedl násilím, a měl bych tedy zalarmovat policii, aby po ní vyhlásila celostátní pátrání, ale hned jsem to zavrhl, z nějakého důvodu mi připadalo absurdní, že by za jejím zmizením mohlo být i něco vážnějšího než škodolibý rozmar. Chtěla mě ponížit, to je jasný, takhle narychlo by ji unesli leda tak Marfani, což je kravina. Otáčel jsem hlavou jako periskopem, a byť to vypadalo, že po ní stále usilovně pátrám, jen jsem tak získával čas, abych vychladl a promyslel si, co dál. Už jsem se chystal překročit igelitky, nechat je tu natruc a zamířit nejkratší cestou k nádraží, když vtom jsem ji spatřil, ale místo abych zaplesal, cítil jsem se naopak ještě hůř. Rozmlouvala s blondákem v nažehlených kalhotách a bílém, letním saku, typickým metrosexuálem, který nejde bez kravaty ani na záchod, měl napomádované, pečlivě sestřižené vlasy a thymoli-